

Efterår 1901

AFSENDER

Olivia Holm-Møller

MODTAGER

Elise Konstantin-Hansen

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Dateringsbegrundelse:

Brevet er udateret, men i et brev den 3.9.1901 skriver Olivia Holm-Møller, at hun er blevet antaget på Kunstakademiet mod at indlevere sine perspektivtegninger senere. I nærværende brev har hun fået antaget perspektivtegningerne og det må derfor datere sig senere.

Omtalte personer:

Marie Bertelsen

G. V. Blom

Kristian Brücker

Valdemar Brücker

Thora Konstantin-Hansen

Poul Lindholm

August Saabye

Arkivplacering:

Holstebro Kunstmuseum

DOKUMENTINDHOLD

Olivia Holm-Møller fortæller Elise Konstantin-Hansen, at hun har fået alle sine tegninger antaget på Kunstakademiet, på trods af nogle mangelfulde perspektivtegninger. Hun er meget lykkelig, men også bekymret over at være kommet for let til alting. Derudover skriver hun, at hun har været på Kunstakademiet i 5 dage og har indhentet de andre studerende.

TRANSSKRPTION

Kære Elise! Jeg skulde og vilde egentlig skrive til alle andre end netop dig, men det blir dog nu saadan at jeg bærer mig dumt ad, det er bleven Natur for mig, og hvad! jeg hører i den sidste tid ustandseligt, at jeg er dum, Kristian kan ikke sige et Ord til mig uden at han i mere eller mindre sindrigt opfundne Vendinger siger dette. Og hvorfor saa ikke være det. Jeg har besluttet at lade Forstanden ryge og rejse, Lykken har jeg, og den er jo bedre, naar den en skønne Dag, ogsaa ryger og rejser, kommer Forstanden vel tilbage. Ja, Elise! Jeg er meget lykkelig. Nu har jeg bare den Bekymring, at jeg vist kommer alt for let til alting, det skal ikke være godt. Der er nu min Perspektiv, som jeg ikke indleverede, da jeg skulde tegne de manglende Tegninger, opdagede jeg, at jeg havde lært det alt for let – jeg havde glemt det hele. Jeg gik saa til Docent Blom for at spørge ham hvor meget jeg manglede – og tænk dig Elise, jeg slap for at tegne mere, han "antog" det hele – hele Sytten som han saa smukt udtrykte sig. Han sagde, at det hele var det værste "Møj" man kunde tænke sig. Værre Tur har jeg ikke længe (vistnok aldrig) været paa, og Mage til Behandling har jeg aldrig faaet – brutal elskværdig – men jeg var himmelglad, da jeg gik hjem, og jeg kan volsom godt lide den gæve Mand, og han havde ret, for det var noget rædsomt Sjuskeri, men ikke værre end det andre Kvinder indleverer, de har nu engang ikke Smag for det bestemte. Saa har jeg nu været på Akademiet i 5 Dage fra 9-2, har udført den Prøve tilfredsstillende, som der fordrederes saa jeg nu har indhentet de andre og sammen med dem begyndt på et rigtigt Arbejde.

Det gaar alt sammen som Leg, og jeg er volsom
glad for det. Saaby er jo saa meget elskværdig.
Ja vist skal jeg more mig med Arbejdet, det kan
du tro, allerede nu er det morsomt og der blir jo
da meget meget bedre naar først vi kommer
til den levende model.

Nej Elise, jeg vil slet ingen Sorger have nu
jeg vil ikke, men kommer de alligevel
bag paa mig, saa bøjer jeg Hovedet og lader dem skylle
over og gaa videre, jeg har slet ikke Tid at stride
imod, der skal virkelig forskrækkelig megen Tid til
at sørge rigtig, og du kan tro, vi har Hænderne fulde
alle her. Jeg for min Part har slet ikke "sunnet"
mig siden Sommerferien og ønsker det heller
ikke, har jeg et ledigt Øjeblik begynder jeg hellere
paa - Hønsefødder, Gulerødder, Halsen af en
Svane o.l. Vrøvl end jeg sunner mig.
Livet er dejligt – og du er dejlig Elise, rigtig
fortryllende dejlig synes jeg somme Tider, som
noget af mit Ideal som Menneske – som
Kunstner maa jeg jo have en Billedhugger til Ideal
og foreløbig er det - ja de kan jo være
det samme.

Vi har det forfærdelig rart her og jeg glæder mig
til at du også kommer herover.

Men Elise - en Skavank er der dog ved dette at
sky Sorgen, denne nemlig, at saa er det vist
næsten umuligt at faa Del i den rigtige, den rent
ubeskriverlige Glæde. For mig ialfald har de to
hørt uadskilleligt sammen, eller været Følge af
hinanden.

Det er et meget forjaget Brev for jeg har lovet Thora, at
det skal afsted nu for kl. 4 og det maa jeg jo holde.

Hils Brücker, Bertel, Martine og Lindholm og,
Bertel faar ikke Brev før hun "slutter" det sidste
som hun lovede, men sig dem Tak - mange
Tak for de sidste.

Farvel! Din heng. Liv.

Du faar da naturligvis ogsaa tusinde Tak for dit
Brev. Deraf henter jeg mig mangen Draabe

Begejstring.

Kon Elise! I skulde og ildt egvent skrive
 til alle andre end udbyd dig, men det blev dog en
 sadan at i, kom mig dertil at, det blev ikke for
 mig, og hvad! i hørte i den sidste Tid ustandselv?
 at i er døde, Kristian kan ikke sige at Ord til mig
 uden at han i mest eller mindre sindrygt opfinden
 Kundskab med dette. Og hvorfor var ikke var det.
 I har besluttet at lade forstanden ryge og rige, lykken
 har i, og den er i betrag, naar den er skønne Dag
 og saa ryge og rige, kommer forstanden ud tilbage.
 Ja, Elise! I er meget lykkelig. Nu har i bare den
 Betragtning, at i vist kommer end alt for let til alting,
 det skal i ikke være godt. Der er nu min Respekt,
 som i ikke indleverde; da i skulde begynde de
 manglende Fagninger, oplyste i, at i havde lært
 det alt for let - i havde glemt det hele.
 I gik saa til Docent Blom for at spørge ham hvor
 meget i manglende - og lauk dig Elise, i slap

for at leve mig, han endog det hele - hele Lyden -
som han saa smukt udtrykte sig. Han sagde at
det hele var det værste, men man kunde ikke sig.
Vort for mig, ikke leve (uanset alder) end paa,
og dog det bedste, han er aldrig frast - brødet
ikke endog - men i, var himmelglad, da vi gik
hjem, og i, han vilde godt lide den gamle, og
og han havde det, for det var noget rødsomt for mig, men
ikke, vort end det, endes kindes inders, de har
som en gang ikke endog for det bedste.
Ja, han er mig end paa skaden med i 5 Dage fra 9-12,
han endog den som hjælpstillelunde som de fortæller,
saa i, vi har indkommet de endes og saa som
med den bygget paa et rigtigt i det.
Det gaar alt sammen som mig, og i, vilde
glad for det. Saa i, ja saa meget endog.
Ja, vi end i, men mig med i det, det kan
du se, allerede vi i det meste og det bli i
de meget meget bedre end først i kommer
til den gamle Modet.

Al, ikke, i, vil end mig, Saa, har mig,
i, vil ikke, men kommer de alligevel.

Ja, paa mig, saa lige i, Hovedet og end den stykke
og og paa vider, i, har end ikke i, at end
ind, det end endog forsket endog mig end det
at mig, og, og det kan se, i, har endog end
alle har i, for mig, har end ikke, som
mig, siden som mig, og end det end
ikke, har i, et endog endog i, heller
paa - Hovedet - Hovedet, endog af en
Sonne - i, end i, som mig.
Saa i, og i, og den i, og i, og i,
for mig, og i, som mig, end
mig, og mig, end som endog - som
Konger, mig i, ja, end i, endog et end
og endog i, det - i, det har end
det endog.

Vi, har det endog, end har og i, glade mig,
et at den endog kommer har end.

Al, ikke - en endog i, det endog endog at
Saa, Saa, endog, endog, at end i, det end
endog, af paa end i, den endog, den end
endog. Saa. For mig, endog har de lo
endog endog, endog, endog endog af
endog.

Ides et meget forjaget Brev for i har lovet Thora, at
det skal afsted om for Kl. 4 og det maa vi holde.
Kils Brøder, Børst, Morsine og Linednoter og
Børst for i har Brev for hør "skide" det sidste
som hør borde, men i den Tak — mange
Tak for de sidste.

Forvel! din heng. Liv.

Disse da naturlige og tusinde Tak for de
Brev! Deraf hør i mig mangen Drabe
Begyndelse.